

**NUEVA
VIDA**

ANNA THOMAS

Dromen jagen

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Judith

Judith leunt tegen de onderplaat van Pauls gekantelde Range Rover en staart naar de Pyreneeën die in de verte opdoemen. Op sommige ochtenden lijken de toppen besneeuwd, maar als ze even met haar ogen knippert, verdwijnt de witte schittering. De zon is nauwelijks op en de dag is nog koel. Sinds een week of twee wandelt ze wel vaker naar de splitsing met de bedoeling Paul te bellen, of een van haar kinderen, maar net zo vaak stopt ze haar mobiel weer weg en loopt ze onverrichter zake terug. En telkens rust ze halverwege het pad naar Nueva Vida uit tegen Pauls natte droom die nu al drie maanden in de berm ligt. Ondanks het feit dat ze nooit bezoek krijgen in het afgelegen dorp, verdwijnen er met regelmaat onderdelen van de Range Rover. Onlangs zijn de nummerplaten er zorgvuldig af geschroefd; in het hoge, dorre gras schittert een van de schroefjes in het zonlicht. Ze kan zich er niet toe zetten het op te pakken. Ook twee van de wielen pronken nu op een andere auto. Althans, dat hoopt ze maar, want anders is de diefstal ervan zinloos.

Niets is zinloos.

Ze zucht, toch heeft het geen enkele zin de dagelijkse tocht naar beneden voort te zetten als ze niet van plan is werkelijk haar gezin te bellen. Drie maanden heeft ze zichzelf gegeven, drie maanden vanaf de dag dat zij en Paul vijftieng jaar getrouwd

waren en dit heuglijke feit in de voetbalkantine vierden met bier en bitterballen in plaats van thuis met de gebruikelijke Franse kazen, Italiaanse olijven, Russische kaviaar en Portugese pareltjes van een wijnhuis langs de Douro. Maar die drie maanden zijn voorbij en het wordt tijd dat ze Paul belt, of nee, het wordt tijd dat ze een beslissing neemt.

Of niet?

Geen enkele seconde heeft ze spijt gehad dat ze in is gegaan op Linda's voorstel die avond nog met z'n drieën te vertrekken en hun eigen midlifecrisis te vieren in Blanes, de badplaats waar ze zo lang geleden hun echtgenoten ontmoetten. Blanes is het niet geworden, maar hier, in Nueva Vida, wonend in de oude camper van Linda's Roemeense bouwvakkers, voelt ze zich eindelijk weer Judith. Op de Vuurvlindersingel in Leidsche Rijn voelde ze zich mevrouw Van Bergen Henegouwen. Dat de laatste dorpsbewoner Carlos hun die nacht, toen ze langs dit pad strandden, onderdak bood, is een zegen gebleken. In Blanes hadden ze het hooguit twee weken volgehouden om vervolgens alsnog met hangende pootjes en een goede smoes terug te keren naar Nederland.

Naar hun echtgenoten.

Maar Carlos en Nueva Vida brachten hoop op een nieuw begin, letterlijk, toen Linda met de erfenis van haar moeder het dorp kocht. En letterlijk voor Ellen, want als ze alle signalen goed inschat, blijft die aan Carlos plakken, terwijl Linda verliefd is geworden op Luca, al zal ze dat niet zo snel toegeven. Maar zij is er nog steeds niet over uit of ze haar leven zonder Paul wil leiden. Ze wilde niet zozeer van hem af, maar van de manier waarop hij met geld omgaat.

Je man is niet opgebouwd uit legoblokjes.

Jammer genoeg niet.

Judith hijst zichzelf overeind, de zon wint aan kracht, als ze

hier nog langer blijft rondhangen wordt de tocht naar boven een zweterige crime.

Vanuit Carlos' achtertuin klinken de stemmen die zo vertrouwd zijn geworden in de afgelopen drie maanden, de geur van koffie verklaart het gekakel in drie talen. Vanaf een afstandje bekijkt Judith het gezelschap. Luca, de altijd ongeschoren Luca, Linda's voorman die Nueva Vida weer opbouwt en wiens arm steevast op de rugleuning van zijn 'brooddame' ligt. Zou Linda in de gaten hebben dat hij werkelijk in haar zijn toekomst ziet en zij voor hem niet zomaar het volgende liefde in het volgende dorp is? En Ellen, zoals altijd naast Carlos, met Olla aan haar voeten, Andrei en de andere mannen, die al maanden timmeren, zagen, stuken en schilderen. En, uiteraard, Pompiliu, de frescoschilder die het kerkje zijn oude grandeur moet teruggeven. De man die zijn peuken achteloos in openstaande schuurtjes schiet zonder zich te vergewissen van het brandgevaar en zo bijna Nueva Vida platbrandde. Ze kan een glimlach niet onderdrukken bij de gedachte aan die avond, de paniek werkte gek genoeg verbindend.

'Waar was jij heen?' vraagt Linda, die haar ineens opmerkt. 'Wil je koffie?'

'Lekker.' Judith loopt naar de tuintafel zonder antwoord te geven op haar eerste vraag.

Luca komt overeind en rekt zich uit. 'Ik ga weer aan het werk, ik moet Lien-daa tevreden houden!' Zijn bulderende lach doet de schapen aan de andere kant van de tuin wegrennen. De andere mannen volgen Luca's voorbeeld en komen ook uit hun stoelen, alleen Pompiliu blijft glimlachend zitten, zijn ogen half gesloten. Soms vraagt ze zich af of de man geestelijk wel in orde is, maar volgens Luca is hij enig in zijn soort als het op het restaureren van fresco's aankomt. Misschien moeten ze hem een keertje dwingen tot een knipbeurt, zijn bos witte krullen en dito baard

geven haar het gevoel dat ze Carlos' tuintafel met Samson van *Samson en Gert* delen.

Ook Carlos staat nu op, een kort fluitje tussen zijn tanden brengt Olla overeind. Even later wandelt hij met de hond achter zich aan richting de kudde die achter in de tuin weer gegroepeerd staat.

'Maar waar kom jij nou vandaan?' vraagt Ellen, die zich kennelijk realiseert dat een antwoord is uitgebleven.

Wat moet ze zeggen?

Judith gaat naast haar zitten. Waarom zou ze iets zeggen? Ze is de anderen geen verantwoording verschuldigd over haar doen en laten.

'Stond je daar al lang?' Linda kijkt haar strak aan.

'Het lijkt de inquisitie wel.' Judith pakt de thermoskan en inspecteert de bekers in de hoop nog een schone te vinden. Uiteindelijk schudt ze er eentje leeg boven het gras en schenkt in. In Leidsche Rijn zou ze zo iets niet doen, maar hier, in Nueva Vida, is het leven zoveel simpeler.

'Als dit de inquisitie was geweest hadden we je nu in de kerker opgesloten met een druppelende waterkraan boven je hoofd,' merkt Linda op. 'Dus vertel op.'

'Gelukkig zijn hier geen kerkers.' Judith pakt de melk en schenkt een fikse scheut bij haar koffie, vervolgens gooit ze er twee suikerklontjes achteraan. Ook zo iets, in de Vuurvlindersingel dronk ze het zwart, een routine die erin geslopen is omdat Paul zijn koffie zo dronk, maar hier is ze teruggevallen op haar oude gewoonte; 'koffie verkeerd' heette het vroeger, 'latte' zou haar dochter Roos het noemen.

Ze pakt de beker en leunt achterover, twee paar vragende ogen kijken haar aan. 'Bij de splitsing,' zegt ze uiteindelijk om van het gezeur af te zijn.

Linda geeft per ongeluk een trap tegen een tafelpoot die Pom-

piliu van zijn stoel doet opspringen. ‘Ik wist het! Je hebt hem gebeld?’

De Roemeense kunstenaar blijft een beetje verdwaasd staan kijken, alsof hij net wakker is geschoten, dan haalt hij kort zijn schouders op en sjokt de tuin uit.

‘Nee,’ antwoordt Judith. De koffie smaakt goed, alles wat Ellen in de keuken maakt smaakt goed, die heeft werkelijk haar ware roeping gemist door de verpleging in te gaan. ‘Wat heb je erin gedaan?’ vraagt ze.

‘Geheim van de chef. Waarom loop jij de laatste week dagelijks naar beneden?’

‘Lichaamsbeweging.’

Judith staart een poosje voor zich uit, dan zegt ze: ‘Dat is een onzinantwoord. Ik heb met mezelf afgesproken dat ik Paul 25 augustus zou bellen, maar telkens als ik bij de splitsing sta, krijg ik koudwatervrees. Wat moet ik zeggen? “Hoi schat, alles goed? Thuiskomen? Nee, sorry, die Poggenpohl-keuken staat me ineens zo tegen, ik kook mijn aardappels voortaan liever op een primus-brandertje.”’

‘Alsof jij ooit kookt,’ zegt Ellen.

Daar heeft ze gelijk in.

‘Je wilt hier blijven?’

Het ongeloof in Linda’s stem verrast Judith. ‘Had jij verwacht dat ik terug naar Nederland zou gaan dan?’

‘Ergens wel,’ antwoordt Linda peinzend.

Zo gek is die gedachte niet, ze overweegt het zelf ook dagelijks. ‘Ik weet eigenlijk niet wat ik doen moet,’ zegt Judith. Liever had ze Paul bij haar, samen in een camper over de wereld trekken, een eenvoudig bestaan leiden.

Dat kan nog steeds.

Paul is een Van Bergen Henegouwen, die gaat liever dood dan de nomade uit te hangen.

Linda zet haar ellebogen op tafel. ‘Wie van jullie heeft een muntstuk?’

Ellens hand verdwijnt in de zak van het keukenschort, even later legt ze een muntje van vijf cent op tafel.

‘Kop is hier blijven, munt is terug naar Nederland.’ Linda pakt het op. ‘Doen?’

Over zoiets als haar huwelijk gaat ze niet beslissen door eenvoudigweg te gokken. Toch zegt ze: ‘Oké.’

Linda gooit het muntstuk omhoog, vangt het op en klapt het muntstuk op de rug van haar hand. Terwijl de palm van haar andere hand erbovenop blijft liggen vraagt ze: ‘En waar hoopte je nou op, toen die munt door de lucht vloog?’

Judith kijkt haar strak aan, deze wending had ze niet verwacht. ‘Kop,’ zegt ze uiteindelijk zachtjes.

Linda schiet met duim en wijsvinger de munt weg. ‘Vertel, welk huis had je in gedachten?’

‘Dat is ons huishoudgeld dat je daar weggooit,’ zegt Ellen verontwaardigd.

‘Hebben jij en Carlos al een gedeelde rekening?’ vraagt Linda. ‘Dan is het maar goed dat wij elders zijn gaan wonen, zo’n jong koppel moet je rust gunnen, toch Juud?’

Verbouwereerd kijkt Judith naar de plek waar het geld neerviel. De elleboog die in haar zij belandt als aansporing Linda bij te vallen, voelt ze nauwelijks. ‘Wat was het nou?’ Ze wijst naar de munt.

‘Kop natuurlijk, dat wilde je toch?’

‘Ik ben anders nog steeds getrouwd,’ zegt Ellen.

‘Wie niet aan deze tafel, lieverd.’ Linda komt overeind. ‘Ik ga Skipper 7 en Lot voorzien van brokjes en zachtvoer voordat ze elkaar aanvallen. Heeft een van jullie zin om straks mee te rijden naar Figueres? Luca moet schroeven hebben.’

‘Geen tijd,’ zegt Ellen. ‘Ik wil de moestuin nog schoffelen en...’

‘... eten koken, beetje lief zijn voor Carlos,’ valt Linda haar in de rede met een opsomming. Er wordt een lepeltje haar kant op gegooid dat ze ternauwernood weet te ontwijken. ‘Jij dan?’ vraagt ze aan Judith.

Judith schokschoudert. ‘Waarom niet.’ Ze kan wel weer de hele dag met een boekje voor de camper gaan zitten, maar er borrelt onrust in haar die zich alleen laat doven door iets te ondernemen. Nu de deuren van Nueva Vida allemaal geschilderd zijn, moet ze wat anders gaan zoeken om zichzelf bezig te houden – nuttig te voelen – en misschien heeft Figueres een winkel in kunstenaarsbenodigdheden.

Paul zou een hartverzakking krijgen.

Paul zit in zijn villa aan de Vuurvlindersingel in Leidsche Rijn met haar boodschappenautootje voor de deur, te smachten naar zijn Range Rover.

Starend naar een dressoirlade vol rekeningen.

Judith staat op en rekt zich uit. ‘Ik ga me verkleeden.’ Nadenken over zaken die je toch niet kunt veranderen is zo zinloos.

In de camper is de temperatuur tot saunahoogte gestegen, dankzij de hitte stromen er liters zweet over haar voorhoofd onder het verkleeden. Dat, of het is de overgang.

Je wordt ouder, Judith, geef het maar toe. Je wordt ouder, Judith, geef het... zingt het door haar hoofd. Als de gedachte een vlinder was had ze het beest nu doodgemept, zelfs wanneer het een uniek exemplaar zou betreffen en met die klap zijn soort uitstierf. Acht- enveertig is niet oud, ook niet jong, maar zeker niet bejaard, of zelfs maar ‘op leeftijd’. Achtenveertig is het nieuwe achtendertig!

Dream on, achtenveertig is overgang en slappe tieten.

Goed, Figueres: winkelen, wandelen, terrasje pakken en, wie weet, misschien wel Paul bellen. Ze zal er toch een keer aan moeten geloven.

Om te zeggen dat je nooit meer thuiskomt?

Ze gaat zitten. Om te zeggen dat ze terugverlangt naar eenvoud.

‘Ben je klaar?’ klinkt Linda’s stem buiten.

‘Moment.’ Judith trekt een paar teenslippers onder de voorstoel vandaan en haalt een dunne omslagdoek van de rugleuning. Dan komt ze de camper uit. ‘Nu wel.’

In Linda’s oranje Twingo hobbelen ze het pad af richting de weg. ‘Ik ben blij dat ik weer in mijn eigen auto rij, die Fiat van Carlos vind ik een dramabak,’ zegt Linda terwijl ze door elkaar geschud worden.

Ze passeren Pauls dramabak in de greppel; verval heeft iets moois, het biedt hoop op een nieuw begin.

En welk nieuw begin zie jij voor jezelf?

Met of zonder haar grote liefde, kop of munt...

‘Zullen we hem alsnog weg laten slepen, door Carlos?’ stelt Linda voor. ‘Met zijn trekker moet dat lukken.’

Judith schudt haar hoofd. ‘Nee, hij blijft hier.’ De Range Rover is gek genoeg een baken geworden, iedere dag weer vertelt hij haar waarom ze wegvluchtte en dat heeft ze nodig om geen tweede keer in dezelfde val te trappen. Paul mag in zijn eentje worstelen met de openstaande rekeningen die hij zelf veroorzaakt heeft.

Vergeet jouw eigen aandeel niet.

De nota van De Eeuwige Lente voor die bespottelijke erehaag tijdens hun vijftiengjarige huwelijksfeest is ook nog steeds niet betaald. Het geld ervoor heeft ze vanaf hun gezamenlijke spaarrekening naar haar privérekening gestort omdat de bloemenzaak niet de dupe hoefde te worden van haar missie Paul financieel uit te roken – want dat was het, uitroken. Als Paul niet bereid was in te zien dat de oplopende schulden meer dan zorgelijk waren, kon ze nog maar één ding doen: meer schulden cre-

eren zodat de Vuurvlindersingel wel in de verkoop móést! Maar sinds ze dat besluit nam is er zoveel veranderd. Misschien moet ze ook die rekening aan Paul laten.

Echte liefde, Judith.

Wat is het alternatief? Een leven met de Paul die de opstapelende schuldenlast vrolijk wegwuift kan ze niet langer aan.

‘Ik zou zo graag weer gaan schilderen,’ zegt ze plotseling. ‘Echt schilderen, op doek.’

Linda staat nog net niet vol op de rem. ‘Werkelijk?’

Die lijkt wel blij te zijn. ‘Ja. Misschien kan ik er geld mee verdienen.’

Om alsnog De Eeuwige Lente te voldoen?

De bloemenwinkel kan de pot op.

Lekker eerlijk, Judith.

Absoluut niet, maar ze moet nu voor zichzelf kiezen, voordat het te laat is.

Linda blijft stilstaan bij de splitsing om de weg te overzien. ‘Ik vind het een goed plan. Hoeveel heb je nodig?’ Ze draait de weg op.

‘Niets. Ik heb geld opzijgezet voor die erehaag en mijn laatste salaris zal wel ge...’

‘Heb jij dat kreng geregeld?’ Linda kijkt haar verbaasd aan en staat opnieuw vol op de rem. Een auto achter hen die plotseling moet uitwijken racet luid toeterend voorbij.

‘Zullen we doorrijden voordat iemand frontaal achterop klapt?’

Linda trapt het gaspedaal in. ‘Laat ik nu denken dat Paul over de top was gegaan,’ zegt ze.

In Figueres is het druk, toeristen drommen door de straten en langs de terrassen, bij het Dalí-museum staat een rij wachtenden. Judith ziet de taferelen voorbijtrekken, ze is van het stadje gaan houden.

Linda parkeert haar auto op een klein pleintje dat ze weken eerder hebben ontdekt, het ligt verstopt tussen smalle straten en wordt vooral door lokale bewoners gebruikt.

Ze trekt de handrem aan. ‘Gaan we eerst naar de markt?’

‘Of eerst koffie? Ik trakteer.’ Judith gooit het portier open, nu ze stilstaan loopt de temperatuur in de auto razendsnel op. Vroeger had ze veel minder last van de hitte, de zomers in Blanes vulden zich met uren in het strandzand liggen, onder de brandende zon. Ze moet er nu niet meer aan denken.

‘Betaal je met geld voor die bespottelijke erehaag?’

‘Absoluut.’ Die haag zit Linda kennelijk heel hoog. Het was ook werkelijk een wanstaltig geval gelaardeerd met goedkope emotie, weergegeven door dezelfde bloemen als in hun trouwboeketten.

‘Dan is het goed.’

Judith stapt uit. De kruidige tomatengeur, het licht in de smalle straten en de Spaanse klanken; ondanks de warmte wordt ze er gelukkig van. Voor haar nooit meer Leidsche Rijn.

Haar mobiele telefoon hangt zwaar in de dunne stof van haar rok. Straks, op het terras, of later, als Linda schroeven zoekt voor Luca, zal ze Paul bellen. Of niet.

Verderop ligt een terrasje, verscholen tegen de achtermuur van een kerk. Vierkante parasols werpen schaduw op de tafels en stoelen, daartussen tekent de zon felle stroken op de grond. Ze hebben er vaker gezeten voor koffie, of verdejo met ijs.

Linda duikt neer, schopt haar slippers uit en legt haar voeten ongegeneerd op de lege stoel tegenover haar. ‘Pff, wat is het warm. En dan is de dag nog nauwelijks begonnen.’ Ze wappert zichzelf koelte toe met een bierviltje dat op de tafel lag.

‘Over een paar weken wordt het koeler,’ belooft Judith. September kan Spanje nog steeds een hittegolf brengen, maar de kans daarop wordt aanzienlijk kleiner. ‘*Dos cafés, por favor,*’ zegt ze te-

gen de oude man die aan hun tafeltje komt staan en vermoedelijk de eigenaar is. Met een knikje verdwijnt hij in de zaak.

‘Ik zal hem straks een ruime tip geven,’ zegt Judith. ‘Vanwege de erehaag.’ Het slaat nergens op, maar als ze De Eeuwige Lente er niet van gaat betalen, wil ze er wel iets goeds mee doen.

‘Hoe kwam je op het zotte idee dat ding te bestellen?’ Linda stopt met wapperen, in plaats daarvan pakt ze een viltje van tafel en pulkt dat uit elkaar. ‘Nota bene met díé bloemen erin!’

Dat wordt een heel lang verhaal waar ze nu geen zin in heeft. ‘Waarom zit de haag je zo dwars?’

Linda legt een handje snippers op tafel. ‘Mijn hele huwelijk is een grote leugen geweest.’ Ze haalt haar voeten van de stoel en recht haar rug. ‘Maar dat is verleden tijd.’

De eigenaar komt met twee kopjes koffie zonder schoteltjes op hen af gelopen; als hij de kopjes op tafel neerzet, schiet er wat vocht over het randje. Zonder zich erom te bekommeren haalt hij sachets suiker en kuipjes koffiemelk uit het borstzakje van zijn overhemd die hij neerlegt. Alleen al daarom houdt ze van dit zaakje: de eenvoud.

‘Misschien heeft Mark zich nooit eerder gerealiseerd dat hij mannen leuker vindt,’ oppert Judith, alsof je van de ene op de andere dag met een andere geaardheid wakker wordt.

‘Hij stortte zich anders alleen maar op mij omdat Nick verkeer met Ellen kreeg.’ Linda trekt een suikerzakje open en giet de inhoud in haar kopje.

Zou het werkelijk zo zwart-wit zijn?

Linda pakt het lepeltje en begint te roeren. ‘En nu ligt hij in bed met ene Ramon terwijl ik...’

‘... terwijl jij jezelf vermaakt met ene Luca. Kom op, Lin. De pot en de ketel, hè. Ieder mens heeft recht op geluk, ik heb het je zelf horen zeggen.’

Linda tikt met het lepeltje op de rand van haar kopje. ‘Ik had

het gewoon prettig gevonden als hij me iets eerder op de hoogte had gesteld, vóór ons huwelijk, bijvoorbeeld. En ik lig niet met Luca in bed.’

Judith slikt nog net op tijd een ‘nog niet’ in. ‘Laat het los,’ zegt ze. ‘Je bent een nieuw leven begonnen, net als hij. Niet alles is kommer en kwel geweest de afgelopen vijftintig jaar, toch?’

Hoor haar eens.

Linda komt dan overeind. ‘Je hebt gelijk. Ik moet nog even naar de wc.’

Zonder haar antwoord af te wachten beent Linda het terras af. Judith kijkt haar na. Ze kent haar, de boodschap moet inzinken. Ze haalt haar telefoon tevoorschijn. In de Google-zoekbalk tikt ze *suministros artistas* – kunstenaarsbenodigdheden. Niet ver van het terras blijkt een winkeltje te zitten waar ze alles kan kopen om de kunstenaar uit te hangen, zoals Paul het vroeger uitdrukte, daarmee van haar droom een uit de hand gelopen hobby makend.

Doeken, verf, kwasten, de geur van olieverf en terpentijn... Mevrouw Van Bergen Henegouwen op haar blote voeten in een atelier.

Paul kan de pip krijgen. Hij hangt de controller uit, en zij de kunstenaars.

Als Judith een halfuur later in de winkel staat, blijkt die groter te zijn dan ze had verwacht. De geur van olieverf en gespannen linnen voelt vertrouwd. Voor in de zaak is een galerie en achterin ligt alles wat ze nodig heeft. Voorlopig is de luifel van de camper haar atelier, besluit ze.

Terwijl Judith tubes bekijkt, potloden beoordeelt en aan het papier van schetsblokken voelt om de korrel te bepalen, bewondert Linda de doeken in de galerie.

‘Kan ik je misschien helpen?’ vraagt een man die plotseling naast haar staat. Hij is aan de verkeerde kant van de vijftig beland, maar zijn pretogen en gebruide gezicht onder het grijze

haar doen hem op George Clooney lijken en dat maakt een hoop goed.

‘Ik wil opnieuw beginnen met schilderen,’ zegt ze aarzelend, het klinkt zo *midlife*. Judith kijkt rond. Als hij nu het woord ‘starterset’ in de mond neemt, loopt ze onmiddellijk de winkel uit.

‘Hoelang is het geleden?’ vraagt hij.

Een mensenleven. ‘Een paar jaar, al mijn spullen zijn in Nederland achtergebleven,’ haast ze zich erachteraan te zeggen. Dat klinkt bijna alsof ze gevlucht is.

Dat ben je toch ook?

‘Er was geen plaats meer in de verhuishwagen.’

Voor een paar tubes en kwasten?

Goed, opnieuw. Ze haalt diep adem. ‘Nee, dat is niet waar. Ik had er geen tijd meer voor.’

De eigenaar schiet in de lach. ‘Dat is een eerlijk antwoord. Kom.’ Met een hoofdknikje vraagt hij haar mee te gaan naar een stelling. Gek genoeg voelt ze zich op haar gemak bij deze zwierige Spanjaard.

Amper een halfuur later staat er een kartonnen doos vol spullen op de toonbank. Linda scharrelt nog steeds in de galerie rond.

‘Je krijgt tien procent korting van me als ik je eerste werk mag zien,’ zegt George Clooney, die Salvador blijkt te heten, ‘net zoals de beroemde kunstenaar himself.’ De kans is groot dat hij gewoon naar zijn opa vernoemd is, maar ze gunt hem het idee.

‘Dat is goed,’ zegt ze zonder nadenken.

Hij slaat het bedrag op de kassa aan. Het geld voor De Eeuwige Lente is grotendeels op als ze heeft betaald. Een vaag gevoel van schuld blijft achter en dat laat zich alleen weggagen door een mantra te herhalen dat ze voor zichzelf moet kiezen.

Lafaard.

‘Heb je een momentje?’ vraagt Salvador plotseling, en hij

verdwijnt door een deur achter de toonbank zonder te vertellen waarom, of waarom, ze moet wachten.

Judith pakt haar mobiel en zet hem aan. Een reeks apps die in de afgelopen weken verstuurd zijn komt binnen. De eerste die ze ziet is van Paul – die negeert ze –, maar er is ook een van Roos bij en haar dochter appt bijna nooit sinds ze op zichzelf woont. Judith opent het bericht: *Mam, bel me alsjeblieft!* Als Roos dergelijke appjes gaat sturen is er werkelijk iets aan de hand. *Ben je nu bereikbaar?* tikt Judith in. Ze heeft nauwelijks op verzenden gedrukt of Salvador staat weer voor haar neus.

‘Hier.’ Hij duwt een groot plat pak in haar hand. ‘En als je de volgende keer terugkomt, gaan we samen wat drinken.’